

Тя почувствува, че и Павелъ ѝ е тъй чуждъ, както мъртвеца. Какво става съ нея тя не разбираше. До като по-рано тя очакваше само да склопи очи мжжъ ѝ и да се хвърли на Павловъ вратъ свободна — сега ѝ ритна сърдце.

Стори ѝ се, че съ смъртта на мъжа ѝ — умря и желанието да бжде наедно съ Павла.

И тогава тя зариде съ горчиви, неутѣшни сълзи.

Павелъ слушаше риданията на Царка и се потърси душа му. Въ този мигъ той възненавиде жената, която уби собствения си мжжъ и пригответе и за него — и стана, спре прощаленъ погледъ на мъртвеца и си излезе безъ да продума.

XII.

Когато Павелъ напустна одъра на мъртвеца, той изпитваше